

4

Nechtělo se mi věřit, že přijdu na druhou hodinu pozdě. Můj první den na druhém stupni začal naprosto katastroficky.

Jak ale můžou očekávat, že se za pět minut zvládneme dostat do úplně jiné části budovy? Hned jsem si vybavila, jak nás trenér Achebe přísně poučoval, že teď jsme na druhém stupni, což na nás klade mnohem vyšší požadavky.

Navíc jsem na nohou měla žabky, ve kterých se po schodech běhá vážně špatně, a tak jsem se na chvíli zastavila, abych si je sundala. Byla jsem si jistá, že podlahy jsou nechutně špinavé, ale pak jsem se uklidnila, protože chodidla mi snad nikdo kontrolovat nebude.

Bosa jsem doběhla do třídy v momentě, kdy ručička přeskočila na minutu po celé.

Vydešeně jsem čekala, že na mě učitelka začne křičet, ale místo toho se ozvala moje rivalka z prvního stupně Moira Harperová: „Fuj, proč tu chodíš bosá?“

Je to sice namyšlená husa, ale vlastně měla pravdu. Zvedla jsem jednu nohu a chystala se nazout si botu, jenže mi batoh sklouzl na stranu, ztratila jsem rovnováhu a nabourala přímo do regálu s pomůckami.

Moira se rozesmála a pár dalších dětí se k ní přidalo. Den se vyvíjel čím dál hůř.

Na Moiru a její přísluhovače jsem už ale byla zvyklá z prvního stupně. Jejich posměšky pro mě nebyly nic nového. Nevěnovala jsem jim sebemenší pozornost a raději jsem se rozhlédla po učitelce. Proč na mě pořád nikdo nekřičí?

Právě ve chvíli, kdy jsem si nazula obě žabky a žuchla sebou do volné lavice, se otevřely dveře. Do učebny vplula žena mámina věku s dlouhými světlými vlasy, v nichž prosvítalo několik šedivých pramenů. Měla na sobě dlouhé rozevláté šaty a na ruku jí cinkaly spousty náramků.

„Zdravím vás, miláčky,“ prohlásila zpěvným hlasem. „Vítejte na hodině angličtiny pro šestou třídu.